

HỒI 226

Hào Tinh Cái Thế

T rần Gia Phong sai người bóc tấm ván gỗ gắn liền hai cánh cửa của tửu điểm ra, khom người nói: “Khấu gia, Từ gia, xin cứ tùy tiện chọn lấy một chiếc bàn, chúng tiểu nhân sẽ lập tức nổi lửa nấu mấy món ngon hầu hai vị, mỹ tửu đã có người đi lo liệu, lập tức sẽ được mang đến”. Hai gã lấy làm hứng thú, liền bước đến ngồi xuống một chiếc bàn tròn lớn đặt giữa phòng. Vì điểm chủ cũng mới bỏ đi không được mấy ngày, nên bàn ghế vẫn chưa bám bụi bặm.

Khấu Trọng nhìn con phố quanh hiu dưới ánh tà dương qua cánh cửa mở rộng, lắc đầu thở dài: “Cả một thành thị hưng vượng vốn có thể là nơi an cư lạc nghiệp, giờ đây lại sắp gặp phải kiếp nạn, thật là đáng tiếc quá!”.

Từ Tử Lãng vẫn chưa rõ chuyện gì, liền cất tiếng hỏi: “Kiếp nạn gì vậy?”.

Một đại hán của Bành Lương Hội hung phần xách một vò rượu bước vào tửu điểm, sau đó lại chạy đi tìm bát tìm chén cho hai gã, bận bịu cuống quýt chân tay.

Khấu Trọng chăm chú nhìn dòng rượu chảy vào chén, chậm rãi nói: “Nghe nói Vũ Văn Hóa Cốt sắp tới đây!”.

Từ Tử Lãng giật mình thốt lên: “Cái gì?”.

Khấu Trọng vội nói: “Ta nói hơi khoa trương một chút, phải nói là người của Vũ Văn Hóa Cốt có thể sẽ tới mới đúng, chỉ là không biết Vũ Văn Hóa Cốt có chịu dễ dàng tìm đến chúng ta chịu chết hay không mà thôi”.

Đám người bọn Trần Gia Phong đang thấp đèn cho bọn gã, nghe Khấu Trọng nói vậy thì ngưỡng mộ nói: “Khấu gia, Từ gia thật tài giỏi, căn bản không coi Vũ Văn Hóa... Vũ Văn Hóa Cập vào đâu”.

Khấu Trọng cười cười rồi gần giọng quát: “Ai cho các ngươi nghe lén chúng ta nói chuyện, mau rút ra xa một chút”.

Đám người của Bành Lương Hội không ngờ lại hân hoan nghe gã mắng, cung kính nói: “Tiểu nhân lập tức rút ngay!” Nói rồi vui vẻ đi thẳng, cơ hồ như được Khấu Trọng mắng một câu là vô cùng vinh hạnh vậy.

Song mục Từ Tử Lăng sáng rực lên, sát khí làm mờ cả gương mặt anh tuấn, trầm giọng nói: “Chỉ cần có một phần cơ hội, chúng ta cũng phải nhẫn nại, đợi hấn đến”.

Khấu Trọng cười lớn nâng chén lên nói: “Chén này uống vì vong linh của mẹ trên thượng giới!”.

“Đinh!”.

Hai chiếc chén khẽ chạm nhau, rồi cùng lúc cạn sạch.

Khấu Trọng phì cười nói: “Hình như chúng ta chẳng hề để ý xem Loan Loan yêu nữ có quay lại hay không thì phải?”.

Từ Tử Lăng thoải mái dựa lưng vào thành ghế, thở dài một hơi, rồi chậm rãi nói: “Hiện giờ rõ ràng là chỉ có hai người Loan Loan yêu nữ và Biên Bất Phụ, chúng ta sợ cái gì chứ? Hừ, ta đã chán cảnh chạy đông chạy tây thế này lắm rồi, có gan thì cứ đến đây đi, ta bồi tiếp hết!”.

“Bốp!”.

Khấu Trọng vỗ tay nói: “Hay lắm!”.

Hai gã ngồi được mùi thức ăn thơm phức bay ra từ trong bếp, nhìn ra con phố lớn dưới ánh hoàng hôn bên ngoài, đều có cảm giác lười nhác, không muốn động đậy dù chỉ một đầu ngón tay.

Tất cả những chuyện đã xảy ra, dường như đều không hề liên quan đến khoảnh khắc này, giống như chưa từng xảy ra bao giờ vậy.

Khấu Trọng tháo Tinh Trung Nguyệt xuống, đặt trên bàn, sau đó vươn mình một cái, gác luôn cả chân lên, thở ra nhẹ nhõm nói: “Lăng thiếu gia! Người có cảm giác như cả tòa thành này thuộc về mình không?”.

Chợt có tiếng vó ngựa vang lên ở phía thành môn, một lúc lâu sau mới dừng lại. Hai gã nghe thấy nhưng cũng không có phản ứng gì.

Từ Tử Lăng trầm ngâm như đang suy nghĩ điều gì: “Dường như người đã quên Tống Ngọc Trí, có phải không?”.

Khấu Trọng ngậy người ra giầy lát rồi gật đầu đáp: “Phải! Từ lâu ta đã không còn nghĩ đến nàng ta nữa, ngoại trừ người ra, kỳ vọng và yêu cầu của ta với bất cứ người nào khác càng lúc càng ít hơn. Tống Ngọc Trí là thực nữ chân chính, là khuê tú được nuôi dạy trong cao môn đại phiệt, nhưng nàng và chúng ta có một sự khác biệt căn bản, đó chính là nàng là người ủng hộ giữ quy tắc của trò chơi, còn Khấu Trọng ta chỉ là một kẻ phá hoại đi ngược lại những thứ đó. Chỉ riêng sự khác biệt này, chúng ta đã chắc chắn không thể ở bên nhau được rồi. Người thử nói xem, trong những chuyện ta đã làm, có chuyện nào là hợp nhãn nàng chưa?”.

Từ Tử Lăng im lặng một lát rồi mới chậm rãi nói: “Nhưng người đã từng nghĩ qua đó chính là điểm hấp dẫn nàng của người chưa?”.

Khấu Trọng cười khố: “Đối với nàng mà nói, đó là một sự phóng túng và sa đọa mà nàng căm ghét, vì vậy nên nàng mới đau khổ, còn ta thì cảm thấy mệt mỏi vô cùng. Ta và người đều là người không hiểu lễ pháp quy củ, nói lời thô lỗ thì nhon nhon tự đắc, còn nàng là một loại người khác, vì vậy đến cuối cùng thì chúng ta cũng phải kết thúc, lý do mà nàng nói đó chỉ là cái cớ mà thôi”.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: “Tuy ta cảm thấy tình hình thực tế vị tất đã như lời người nói, nhưng sự phân tích này của người về nàng quả thật rất sâu sắc. Không ngờ người lại có cách nghĩ như vậy”.

Khấu Trọng thở dài nói: “Ta đã chọn cho mình một con đường dài thăm thẳm và không thể quay đầu, tất cả những chuyện khác đều phải vứt bỏ lại phía sau thôi. Nhiều lúc ta thật sự thấy ngưỡng mộ Hầu Hi Bạch tiểu tử, thích thì cùng mỹ nhân vui vầy thoáng chốc, nhàn rồi thì vẽ bà nó mấy cái lên quạt, làm một hiệp khách cô độc ngạo đời, lãng du giang hồ, đứng ngoài phân tranh thị phi... hà!”.

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: “Có gì đáng cười chứ?”.

Khấu Trọng vỗ nhẹ lên trán: “Ta chỉ thấy tiếc thay cho hấn thôi, nếu không có Lăng thiếu gia người xuất hiện, biết đâu hấn đã lọt vào mắt xanh của Sư Phi Huyền rồi cũng không chừng”.

Lúc này Trần Gia Phong thần sắc ngưng trọng chạy đến trước mặt hai gã nói: “Vừa nhận được hồi báo, có một đội chừng năm tới sáu trăm kỵ sĩ đang phóng tới từ hướng Bành Thành, ước chừng hai canh giờ nữa sẽ đến đây”.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nhìn nhau thất vọng, đám người này đương nhiên không thể là người của Vũ Văn Hóa Cập.

Trần Gia Phong nói tiếp: “Bọn này nhất định là Khiết Đan man tử của Đông Hải Minh, Bành Lương Hội có huyết hải thâm cừu với bọn chúng, nếu hai vị đại gia đồng ý xuất đầu lộ diện, tất cả bọn tiểu nhân sẽ nguyện dốc hết sức khuyến mã đi theo”.

Khấu Trọng không hiểu hỏi: “Chẳng phải các người định bỏ chạy sao? Tại sao đột nhiên lại hung hăng thế?”.

Trần Gia Phong ngồi xuống: “Thực lòng mà nói, bọn tiểu nhân ai mà chẳng hận không thể ăn thịt, uống máu bọn man tử đó, nhưng cũng tự biết mình có bao nhiêu phân lượng, nhưng nếu được hai vị đại gia tương trợ thì lại là một chuyện hoàn toàn khác. Quật Ca có thể lợi hại bằng Lý Mật không chứ?”.

Khấu Trọng rót cho y một chén rượu rồi mỉm cười nói: “Đừng nên kỳ vọng quá nhiều ở chúng ta như thế, xung phong hãm trận trên chiến trường và quyết chiến trên giang hồ hoàn toàn khác biệt, đối phó với năm, sáu trăm người như vậy, cho dù là Ninh Đạo Kỳ cũng chẳng giết được bao nhiêu đâu”.

Từ Tử Lăng đợi y dốc chén uống cạn, mới trầm giọng hỏi: “Các người có bao nhiêu nhân thủ?”.

Trần Gia Phong đưa tay lên quạt rượu vương ra ở mép rồi đáp: “Chỉ có năm mươi ba người. Bọn tiểu nhân đã thương lượng kỹ, chỉ cần hai vị đại gia chịu gật đầu, cho dù chết chúng tôi cũng phải đánh một trận với bọn Khiết Đan đó”.

Khấu Trọng nói: “Trong thành lúc này còn bao nhiêu người nữa?”.

Trần Gia Phong đáp: “Ai có thể chạy đều đã chạy cả rồi, còn lại đều là người già hoặc những người nghĩ mình sẽ may mắn thoát được, sợ rằng cũng phải có vài trăm người!”.

Khấu Trọng quay sang hỏi Từ Tử Lăng: “Người thấy sao?”.

Từ Tử Lăng trầm ngâm giây lát trong sự chờ đợi của Trần Gia Phong, rồi mỉm cười nói: “Chúng ta không phải là không có cơ hội chiến thắng, nhưng chỉ có thể dùng trí, chứ nếu liều mạng đối chọi thì bại là điều chắc chắn”.

Khấu Trọng cười lên một tràng dài: “Được lắm! Vậy bọn ta giết cho lũ man tử Khiết Đan một trận toi bời, để cho tên Quật Ca đó biết Trung nguyên không phải không có anh hùng hào kiệt có thể chế phục hắn!”. Kể đó gã vỗ mạnh xuống bàn một chương, rồi quát lớn:

“Bây giờ mặc kệ tất cả đã, bữa cơm này chung ta ra đường ăn, cơm no rượu say xong, Quạt Ca đến cũng là vừa!”.

Thành môn mở rộng, cầu treo cũng được hạ xuống.

Từ cổng thành trở đi, hai bên đường cứ cách mười bước lại có một cây đuốc lớn, giống như một con hỏa long đang vươn mình ra vậy, kéo dài thẳng đến một đài lớn hình tròn ở giữa phố.

Trên đài bày đủ thức rượu thịt, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đang ngồi hướng mặt về phía thành môn, ăn uống cười đùa vui vẻ.

Ngoài trừ hai gã ra, trong thành không thấy một bóng người, từ thành môn đến chỗ hai gã ngồi tuy được ánh đuốc chiếu sáng như ban ngày, nhưng những nơi khác lại tối đen như mực, hình thành nên một sự đối lập vô cùng kỳ dị.

Khấu Trọng nhấp môi uống một ngụm rượu rồi cười khổ nói: “Đều là người không tốt, vô duyên vô cớ lại nhắc đến Tống Ngọc Trí, gọi lại chuyện thương tâm của ta”.

Từ Tử Lăng áy náy nói: “Vậy thì cho ta xin lỗi, bây giờ người đang nghĩ gì vậy?”.

Khấu Trọng đưa tay đặt lên vai gã, nói: “Cả đời này chỉ có hai huynh đệ, người cần gì xin lỗi chứ. Vừa rồi ta chợt nghĩ dù là ta có thể hải minh sơn với Tống gia tam tiểu thư, nàng vẫn không thể nào có được hạnh phúc. Bởi vì chiến loạn vẫn còn chưa kết thúc, mỗi ngày ta đều phải tranh đấu sinh tử với những kẻ khác, trên vai mang một gánh nặng mà chính bản thân ta cũng không biết nó nặng bao nhiêu. Nghĩ đến đây, ta mới thấy Ngọc Trí rời xa ta ngược lại cũng là một chuyện tốt”.

Từ Tử Lăng động dung nói: “Đến lúc này thì ta mới thật sự tin người đã động chân tình với Tống Ngọc Trí, bởi vì đây là lần đầu tiên người nghĩ thay cho nàng, chứ không phải xuất phát từ lợi ích của bản thân”.

Khấu Trọng lườm gã một cái rồi mới buông tay, lăm lăm nâng chén lên dốc ngược vào miệng, sau đó há miệng le lưỡi, sặc lên sặc xuống một hồi. Một lúc lâu sau mới nghe gã thở dài nói: “Nếu ta không nghĩ cho nàng, làm sao ta lại chịu buông tay chứ, huống hồ ta biết rất rõ, hàng rào ngăn cách mà nàng dựng lên với ta cũng yếu ớt như là Lương Đô thành lúc này vậy”.

Từ Tử Lăng cảm khái nói: “Xuất thân của chúng ta và những nữ tử quyền quý trong cao môn đại phiệt như Tống Ngọc Trí quá khác nhau. Nếu cứ miễn cưỡng sống chung, tất sẽ có rất nhiều vấn đề xuất hiện”.

Khấu Trọng cười cười nói: “Có phải ngươi lại nghĩ đến Sư Phi Huyền không? Cuộc sống của người tu đạo xuất gia như nàng ta, đối với ta mà nói giống như một thế giới nặng nề và hão huyền không hề chân thực vậy, gông xích trùng trùng, không có tự do, vứt bỏ mọi sự vật đẹp đẽ trên thế gian này mà chẳng có lý do nào hết, đúng là ngu ngốc!”.

Từ Tử Lăng phì cười nói: “Đàm thiên luận đạo với tục nhân như ngươi đúng là đàn gảy tai trâu, nói chuyện với kẻ điếc, bàn về màu sắc với kẻ mù”.

Khấu Trọng cười ha hả: “Vì vậy nên Sư Phi Huyền mới không thuận mắt với tiểu đệ, còn đối với Lăng thiếu gia nhà ngươi thì lại rất ưu ái, bởi vì ngươi và nàng ta là cùng một loại người mà lại! Hà hà! Mời Lăng đại sư dùng cơm chay! Ha ha...”.

Vừa nói gã vừa gấp một gấp rau lớn vào bát Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng bật cười nói: “Ngươi có dụng tâm gì mà cứ gán ghép ta với Sư Phi Huyền vậy?”.

Một trận gió từ thành môn thổi tới, làm ánh lửa của hơn trăm cây đuốc bập bùng bập bùng, lúc sáng lúc tắt, cơ hồ như đang nhắc nhở bọn gã rằng mã tặc Khiết Đan có thể đến đây bất cứ lúc nào.

Từ Tử Lăng liền thừa cơ lảng sang chuyện khác: “Chút nữa thì quên mất không hỏi ngươi, võ công của Lý tiểu tử thế nào?”.

Khấu Trọng nói: “Trong tình tình bất ngờ như vậy mà vẫn không thể đả thương được hắn, vậy là đã biết hắn thế nào rồi”. Gã trầm tư giây lát rồi lại nói tiếp: “Có phải bây giờ chúng ta đang làm một chuyện rất ngu ngốc hay không? Không biết thực lực của người Khiết Đan thế nào, nhưng Bành Lương Hội đã bị bọn chúng hủy diệt rồi đấy”.

Từ Tử Lăng quyết đoán nói: “Người nào chẳng có lúc làm chuyện ngu xuẩn, chỉ cần nghĩ là rất nhiều chuyện lúc ngươi làm thì nghĩ đó là một hành vi rất thông minh, nhưng về sau mới phát hiện ra đó là một chuyện cực kỳ ngu xuẩn, thì trong lòng sẽ thấy thoải mái hơn rất nhiều đó”.

Khấu Trọng phá lên cười khanh khách, nâng chén nói: “Hay lắm! Để tiểu đệ kính Lăng thiếu gia một chén!”.

Từ Tử Lăng vừa nhấc chén lên, thì chợt như cảm giác được điều gì đó, liền cùng Khấu Trọng nhìn ra phía thành môn, lập tức thầm kêu hồng phúc.

Mỹ nữ đẹp tựa thiên tiên mà lòng dạ không thua gì xà huyết Loan Loan đang lướt qua thành môn mở rộng, tiến về phía hai gã, chân không chạm đất.

Trận chiến này tri kỷ mà không tri bỉ, vốn đã khó đoán thắng phụ ra sao rồi.

Loan Loan vẫn bạch y chân trần, khoe miệng nở một nụ cười mê đắm lòng người, ngồi xuống trước mặt hai gã, tư thái hết sức u nhã yêu kiều.

Bốn con mắt của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng không hẹn mà cùng lúc sáng rực lên, sát cơ lan tỏa khắp không gian. Nếu có thể dùng thủ đoạn sét đánh không kịp che tai, đánh cho yêu nữ Âm Quý Phái trước mắt này trọng thương hoặc chết, vậy thì lý tưởng vô cùng.

Đây có thể nói là một ý niệm chưa từng hiện ra trong đầu hai gã lần nào.

Trước đây tuy là miệng nói cứng, nhưng hai gã đều biết rõ mình căn bản không đủ năng lực thu thập Loan Loan. Nhưng hiện giờ võ công của hai gã đã tiến bộ từng ngày, nếu có thể liền thủ hợp kích, mà Loan Loan lại không chạy trốn, e rằng ngay cả Loan Loan cũng không thể phủ định có khả năng này.

Loan Loan cất giọng nói quyến rũ thấp trầm mà mềm mại như bông của mình nói: "Quân tử đông khẩu không động thủ, nếu hai người không chịu làm quân tử, vậy thì những kẻ đầu tiên gặp tai ương chính là đám huynh đệ Bành Lương Hội mà các người vừa mới kết giao đó".

Hai gã ngạc nhiên nhìn nhau.

Chỉ một câu nói đơn giản, Loan Loan đã tỏ rõ nàng nắm được toàn bộ cục thế, bao gồm cả nhược điểm trí mạng của hai gã.

Bọn gã trượng nghĩa xuất thủ giúp bọn Trần Gia Phong, hoàn toàn không phải là vì báo cứu tuyệt hận cho một bang phái, mà vì ba nguyên nhân. Chủ yếu nhất là vì bọn gã không hy vọng một tòa cổ thành mỹ lệ thế này bị hủy diệt trong tay mã tặc, kể đó là vì sự phản nộ trước hành vi xâm nhập cướp bóc của ngoại tộc, còn nguyên nhân cuối cùng, là hy vọng có thể ôm cây ngồi đợi con hổ Vũ Văn Hóa Cập đến chịu chết. Thích sát Vũ Văn Hóa Cập ở đây, tự nhiên là dễ hơn hành sự ở nơi của hắn rất nhiều.

Nhưng Loan Loan đến phá đám thế này, khiến bọn gã làm sao có thể phân tâm ứng phó địch nhân cho được?

Khấu Trọng vội vàng cười hì hì nói: “Loan Loan đại tiểu thư bớt giận! Hà! Uống chén rượu trước rồi nói chuyện nhé, có đói bụng không, ở đây chỉ có cơm rau nhưng không có độc đâu!”.

Loan Loan nhoẻn miệng cười nhìn Khấu Trọng ân cần rót rượu cho mình, dịu dàng nói: “Vây mới ngoan chứ! Cho dù là địch nhân thì cũng có lúc ngồi xuống uống rượu tâm sự được mà!”.

Từ khi chính thức trở mặt động thủ đến nay, Từ Tử Lăng chưa từng thử tình tâm nhìn kỹ yêu nữ ma giáo này ở khoảng cách thân cận và trong một không khí hòa bình thế này, nhưng bất luận là tìm kiếm thế nào, gã cũng không thể tìm ra được một chút tà dị trong khí chất của nàng, nhưng những thủ đoạn hung tàn lãnh khốc của Loan Loan thì cứ không ngừng trùng hiện trước mắt gã.

Tuyệt thế dung nhan của nàng không hề thua kém Su Phi Huyền là mấy, phân biệt chỉ là một người khiến cho gã liên tưởng đến tiên son u cốc, còn một người làm gã nghĩ đến hoang mạc bao la.

Loan Loan không cầm chén lên, mà nhìn qua phía Từ Tử Lăng, môi anh đào khẽ mấp máy: “Tử Lăng có thể tạm thời dẹp bỏ thù cũ, cùng nhau thương lượng được không?”.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên: “Người thừa lúc người khác gặp nguy đến đây thủ lợi, còn nói muốn thương lượng gì nữa?”.

Loan Loan châm biếm: “Bây giờ ai chẳng thừa lúc người khác gặp nguy? Ai chẳng muốn thừa lúc người khác gặp nguy thủ lợi? Tử Lăng không phải là mới đặt chân ra giang hồ lần đầu, tại sao vẫn còn nói ra những câu như vậy được nhỉ?”.

Khấu Trọng biết tích cách của Từ Tử Lăng, sợ gã và Loan Loan sinh chuyện, liền vội vàng xen miệng vào: “Có gì thì từ từ nói! Hắc! Từ trước tới nay ta luôn có một thắc mắc, bây giờ Loan đại tiểu thư đã nói rõ là muốn tâm sự, vậy có thể thỉnh giáo được không?”.

Loan Loan biết rõ gã muốn lảng sang chuyện khác, nhưng vẫn vui vẻ đáp: “Nửa canh giờ nữa mã tặc của Quạt Ca sẽ đến cửa thành, nếu Khấu huynh không cảm thấy lảng phí thời gian, Loan Loan tự nhiên sẽ hỏi gì đáp nấy”.

Khấu Trọng cười cười: “Chỉ là một vấn đề rất đơn giản thôi, tại sao Âm Quý Phái lại tham gia vào cuộc tranh giành thiên hạ này vậy?”.

Loan Loan nhún vai: “Ai mà chẳng muốn chủ tể thiên hạ? Câu hỏi này không phải hơi thừa hay sao?”.

Khấu Trọng mỉm cười nói: “Đối với Lý Mật, Vương Thế Sung, Đậu Kiến Đức, Lý Thế Dân mà nói, đây đích thực là một câu hỏi hết sức ngu xuẩn. Bởi vì đối với bọn họ nhân sinh bá nghiệp không ngoài chuyện kiến triều lập đại, hoàn thành hồng đồ bá nghiệp thiên thu bách thế, nhưng lệnh sư Chúc Ngọc Nghiên và Loan Loan tiểu thư đây thì đâu phải vậy, mục đích chân chính của hai người, chắc không phải quyền lực hay tài phú của nhân gian này đâu”.

Loan Loan nhoẽn miệng cười đáp: “Thật không ngờ người lại hiểu chúng ta như vậy, có lẽ là vậy đấy! Ai làm chủ thiên hạ thì cuộc chiến của chúng ta với Từ Hàng Tĩnh Trai vẫn cứ kéo dài tiếp diễn, cũng chính vì nguyên nhân này mà ta mới chịu ngồi đây bình tâm tĩnh khí nói chuyện với hai người, bằng không nếu toàn bộ Âm Quý Phái dốc toàn lực đối phó các người, các người nghĩ rằng mình sẽ cầm cự được bao lâu chứ?”.

Khấu Trọng mỉm cười: “Không cần dọa khiếp người ta như vậy! Không phải trước đây các người đã toàn lực đối phó bọn ta rồi hay sao? Chỉ là không thành công mà thôi”.

Loan Loan nhăn mặt như thương tiếc cho một kẻ ngu ngốc vô tri, thở dài nói: “Lúc ở Đông Đô, đúng ta chúng ta có ý giết người, nói một cách chính xác hơn là giết một trong hai người, nhưng lại ném chuột sợ vỡ đồ, cả sư phụ cũng vì đủ thứ cố kỵ mà không dám tùy tiện động thủ, nguyên nhân bên trong thế nào các người hãy tự đi mà nghĩ!”. Nàng ngưng lại giây lát rồi lại u uất nói tiếp: “Nguyên nhân chúng ta muốn đối phó các người, ngoại trừ Dương Công Bảo Khố ra, còn vì sợ các người đứng về phía Từ Hàng Tĩnh Trai nữa, bây giờ mối lo ấy tự nhiên là thừa thãi rồi”.

Từ Tử Lăng hừ lạnh nói: “Phí lời! Sáng nay không phải người muốn giết ta sao?”.

Loan Loan gạt đầu khẳng định: “Đích thực là ta có ý trừ người đi, nhưng không phải vì nguyên nhân mà người nghĩ, Tử Lăng có muốn nghe không?”.

Khấu Trọng sợ hai người lại cãi nhau làm hư chuyện lớn, liền đáp thay: “Đương nhiên là rất muốn nghe rồi”.

Từ Tử Lăng đành im lặng ngậm miệng không nói gì.

Thần sắc Loan Loan ôn hòa, cảm tình dạt dào như sóng xô bờ liền miễn bất tuyệt, chậm rãi nói: “Đầu tiên là vì Tử Lăng đã xây dựng được một mối quan hệ rất vi diệu với Sư

Phi Huyền, đối với chúng ta mà nói, đây là đại ky, kể đó là Loan Loan rất sợ sẽ không thể tự kèm chế được mà xiêu lòng vì huynh”.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cùng lúc thất thanh thốt lên: “Cái gì?”.

Loan Loan liếc nhìn gương mặt anh tuấn đang đỏ ửng lên vì xấu hổ và lúng túng của Từ Tử Lăng, bật cười khúc khích nói: “Lời ta đã tận, tin hay không tin thì tùy”.

Tiếng vó ngựa dồn dập vang lên.

Quật Ca cuối cùng đã tới.

Nhưng Khấu Trọng và Từ Tử Lăng không còn tự tin và chắc chắn như trước nữa.

Nụ cười của Loan Loan càng tươi tắn và ngọt ngào hơn.

- o O o -